

- краудстормінг, який передбачає коментування економічних, політичних, соціальних проектів експертами, всебічну професійну оцінку та генерацію ідей щодо удосконалення управлінських рішень.

Впровадження управлінських технологій в системі Е-урядування дозволить суттєво оновити сферу послуг в адміністративній діяльності, забезпечити її ефективність, суттєво обмежити корупційну складову при прийнятті управлінських рішень та забезпечити злагоджену систему взаємодії влади, бізнесу та громадянського суспільства в Україні.

Література

- 1 Про доступ до публічної інформації: Закон України// Офіційний вісник України. – 2011 р. – № 10. – Ст. 446. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.worldbank.org/egov/>.
- 2 Демкова М. Електронне урядування – запорука прозорості та ефективності влади / М. Демкова// [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.Justinian.com.ua/article.phpid=2614>
- 3 Концепція розвитку електронного урядування в Україні: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dki.org.ua>
- 4 Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 12. – Ст.102.
- 5 Бібліотека Міжнародного центру перспективних досліджень: [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://www.icps.kiev.ua/library>.
- 6 Иванов В.В., Коробова А.Н. Государственное и муниципальное управление с использованием информационных технологий.- М.: ИНФРА – М, 2012.- 383с.

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВА ЧЕРЕЗ РЕІНВЕСТИЦІЇ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТНОЇ СТРАТЕГІЇ

Бальтюкевич В.В.

Одеський національний політехнічний університет

У сучасних умовах функціонування вітчизняних підприємств підвищуються вимоги до адаптивності їхніх систем управління та розвитку інновацій. Висока динамічність чинників зовнішнього середовища, швидкі зміни у соціально-економічних процесах потребують застосування нових технологій управління, зокрема проведення діагностики потенційних можливостей підприємства та прийняття рішень в умовах невизначеності та ризику.

У реалізації нової парадигми управління світова практика значне місце відводить інструментарію стратегічного аналізу, та використання системи реінвестицій, який дозволяє гнучко реагувати на зміни чинників зовнішнього та внутрішнього середовища підприємства і розглядається як один з основних способів розвитку підприємства.

Вітчизняні підприємства роблять перші спроби передбачати своє майбутнє. При тому основною залишається проблема збалансованості внутрішніх можливостей і змін у конкурентному середовищі для прийняття стратегічних рішень. Це визначає актуальність використання реінвестиційного механізму, використання окремих методик проведення стратегічного аналізу і вибору оптимальної стратегії для вітчизняних підприємств.

Проте проведені дослідження показали, що накопичений науковий і прикладний матеріал акцентується на підвищенні рівня добробуту власників підприємства та максимізації його ринкової вартості, орієнтованих для великих підприємств. Поза уваги залишаються підприємства середнього та малого бізнесу, які функціонують у конкурентному середовищі та забезпечують свою ринкову діяльність через мобілізацію ресурсів і формування виключних конкурентних переваг, що потребує використання найпростіших інструментів стратегічного аналізу та управління вартістю підприємства.

Характеристики нових продуктів вражають багатьма економічними показниками, як способом виробництва, так і процесу подальшої експлуатації. Будь-яке виробництво – це

складний технологічний, економічний процес. Особливо, коли підприємства, що займаються такими видами виробництва продукції, функціонують як фізична особа підприємець, чи у формі малого підприємства. Подальшими кроками його розвитку неодмінно стає перехід на інші форми організації виробництва і сплати податків.

Перефразовуючи відомий вислів, зазначимо, що будь-яка стратегія а зокрема інноваційна, підприємства лише тоді чогось варта, коли забезпечена фінансовими ресурсами. Саме достатність та адекватність структури фінансових ресурсів значною, якщо не визначальною, мірою обумовлюватимуть ефективність та результативність сформованої конкурентної стратегії підприємства. Відтак формування стратегії реінвестування є невід'ємним елементом конкурентної стратегії підприємства.

Реінвестиційна стратегія підприємства – це сформована система довгострокових цілей фінансово- господарської діяльності підприємства і вибір найефективніших шляхів їх досягнення, з урахуванням тенденції розвитку інновацій [1].

При формуванні стратегічних цілей інноваційної діяльності підприємства основна увага акцентується на підвищенні рівня добробуту власників підприємства та максимізації його ринкової вартості, для подальшого реінвестування. Водночас така головна ціль потребує певної конкретизації з урахуванням завдань та особливостей майбутнього фінансового розвитку підприємства. Система стратегічних цілей повинна забезпечити формування оптимальної структури фінансових ресурсів та високорентабельне використання власного капіталу; оптимізацію структури активів з огляду на цілі підприємства та її узгодженість зі структурою перерозподілу капіталу; допустимий рівень фінансового ризику тощо.

Система стратегічних цілей інноваційного розвитку підприємства в стратегічному плані відображатиметься через цільові стратегічні показники (нормативи). В якості таких показників можуть виступати: середньорічний темп зростання власних фінансових ресурсів, тобто, тих, які формуються з власних джерел підприємства; мінімальна вартість (ціна) власного капіталу підприємства; коефіцієнт рентабельності власного капіталу підприємства; оптимальний рівень реінвестування, у тому числі, з урахуванням ступеню їх ризикованості.

Практика розвитку підприємств засвідчує, що використання різного роду джерел фінансування їх поточної діяльності залежить від обраної стратегії. Якщо підприємство орієнтується на власні кошти, то основна питома частка у додаткових джерелах фінансових ресурсів буде припадати на реінвестований прибуток, оскільки залежність буде змінюватись у бік зменшення залучених зі сторони коштів. Обрання такої стратегії розвитку можуть собі дозволити лише ті підприємства які мають прогнозований стабільний розвиток і дохід. Однак при зміні становища на кредитному ринку, стратегічні підходи управління повинні швидко реагувати на зміни, для досягнення поставлених цілей.

Конкретизація цільових показників фінансової стратегії здійснюється за періодами її реалізації. У процесі цієї конкретизації забезпечується динамічність представленої системи цільових стратегічних нормативів фінансової діяльності та їхня внутрішня та зовнішня синхронізація в часі. Зовнішня синхронізація передбачає узгодження в часі розроблених показників фінансової стратегії з показниками загальної стратегії розвитку підприємства, а також з прогнозними змінами кон'юнктури фінансового ринку. Внутрішня синхронізація передбачає узгодження в часі усіх цільових стратегічних нормативів фінансової діяльності між собою.

Оцінка проекту розробленої інноваційної стратегії є прикінцевим етапом розробки фінансової стратегії підприємства і проводиться за такими елементами[3].

1) Узгодження фінансової стратегії підприємства із загальною стратегією розвитку. У процесі такої оцінки виявляють ступінь узгодженості цілей, напрямків та етапів у реалізації стратегії.

2) Узгодження фінансової стратегії підприємства з прогнозними змінами зовнішнього фінансовою середовища. У процесі такої оцінки визначають якою мірою розроблена фінансова стратегія відповідає прогнозованому розвитку економіки країни та змінам кон'юнктури фінансовою ринку в розрізі окремих її сегментів.

3) Внутрішня фінансова збалансованість стратегії. При проведенні такої оцінки визначають наскільки узгоджені між собою окремі цілі та цільові стратегічні нормативи майбутньої фінансової діяльності; наскільки узгоджені між собою за напрямком та в часі заходи щодо забезпечення її реалізації.

4) Можливість реалізації фінансової стратегії. У процесі такої оцінки насамперед розглядають потенційні можливості підприємства у формуванні власних фінансових ресурсів.

5) Прийнятний рівень ризиків при реалізації фінансової стратегії. У процесі такої оцінки необхідно визначити рівень прогнозованих фінансових ризиків, пов'язаних з діяльністю підприємства, оцінити, наскільки рівень цих ризиків допустимий для фінансової діяльності такого підприємства з позицій можливою розміру фінансових втрат та з позицій прогнозування загрози банкрутства.

6) Результативність розробленої фінансової стратегії. Оцінка результативності фінансової стратегії може бути оцінена насамперед на підставі прогнозованих розрахунків системи основних фінансових коефіцієнтів. Водночас можуть бути оцінені і не фінансові результати реалізації розробленої фінансової стратегії.

Основною стратегічною метою діяльності підприємства є збільшення його вартості через використання інноваційних технологій розвитку для забезпечення якого використовується реінвестування. Варгість підприємства, таким чином, є критерієм ефективності та ступенем результативності діяльності підприємства. Підкреслимо, що оцінка та управління вартістю підприємства є необхідними не тільки при плануванні купівлі або продажу підприємства, реорганізації підприємства або його страхування, але й у першу чергу – для функціонування бізнесу та розвитку інновацій через реінвестований прибуток [2].

З іншого боку, запорукою збільшення вартості підприємства є формування якісного фінансового забезпечення інноваційного розвитку для формування конкурентної стратегії. Управління вартістю підприємства має здійснюватись на кожному з рівнів управління: загальнокорпоративному, бізнес-ліній, функціональному.

Елементи конкурентної стратегії підприємства, етапи та параметри її формування повинні узгоджуватися з етапами розвитку підприємства безпосередньо та ринків його ресурсів зокрема. Фінансове забезпечення конкурентної стратегії підприємства повинно бути сформовано за критерієм максимізації обсягів продажу продуктів із високими ставками коефіцієнта маржинального прибутку. Зростання обсягів продажів продуктів та величини доходу підприємства повинно здійснюватися на основі моделі збалансованого зростання із дотриманням заданого значення коефіцієнта самоокупності зростання підприємства та оптимальності використання ресурсів.

Література

- 1 Іщук С.О. Реінвестиційний механізм відтворення основного капіталу у промисловості // Теоретичні та прикладні питання економіки: 36. Наук.праць / За ред. Єханурова Ю.і- К: Видавництво поліграфічний центр „Київський Університет”, 2006. Вип. 9. – С. 143-149
- 2 Контракти / Діловий тижневик №3 31.03.2008 Чому комерційні квадрати дорожчати 42-47 с.
- 3 Іщук С.О., Юринець О.В. Основні напрямки інноваційного розвитку промислового виробництва // Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «Управління інноваційними процесами в Україні: проблеми, перспективи, ризики». (11-13 травня 2006р.). – Львів: Вид-во НУ «Львівська політехніка», С. 70-72.
- 4 Економічні основи процесу реструктуризації підприємств. [Електронний ресурс] / В.С. Ченаш // Економіка: реалії часу. Науковий журнал. – 2013. – № 5 (10). – С. 55-61. – Режим доступу до журн.: <http://www.economics.opu.ua/files/archive/2013/n5.html>.

ІННОВАЦІЙНА МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ ТУРИСТИЧНОГО БІЗНЕСУ ОДЕСЬКОГО РЕГІОНУ

Бровкова К.В.
Толмачов С.С.

Одеський національний політехнічний університет

Інтеграція України до глобальної економічної системи значною мірою залежить від процесу залучення зовнішніх джерел фінансування та світової зовнішньоторговельної
